

Title: "This moment"
Author: Maung Chit Yi
Source: *Section five from Coco Island*
Date: 1 June 1960
Translator: Nick Cheesman, Australian National University

It was past midnight of December 1, 1958, around the strike of one. [...]

The beam from a flashlight shining into the mosquito net accompanied by the sound of shoes woke my sleeping wife and me.

"Maung... get up... I think it's the police. They've come right into the bedroom."

"Huh... really?" I said, rolling from bed to outside of the net and coming face to face with Special Branch Inspector Ko Aung Hpe, holding the flashlight, and U Ba Thaung, at the head of the bedstead.

"Ah, you gents keep odd hours. Do tell, what's the matter?" I asked, impatient for the disturbance to what was truly a very enjoyable sleep.

"Ko Hla Win... where's he gone?"

"How'd I know? He sleeps at the room over that side. Ask that side."

Ko Hla Win had been to college with me in '45–46. That year we started out working in the student union together. After '50, when I first went into newspapers, he crossed over to politics. In '56 when he married my sister-in-law, Ma Khin Khin Kyi, since we were friends he came to live in the same house, working for income in the morning as a schoolteacher, in the afternoon working as associate secretary of the NUF [National United Front], Yangon District. [...]

"He's not in his room. We saw only his wife. Where do you think he's gone? Where else could he sleep?" Inspector Ko Aung Hpe continued to ask, doubting my reply.

“Come, come, let’s go over and see his wife.” That’s all I could do. As I had no other reply I called the police officers from the head of the bedstead, out of the bedroom so as to meet Ko Hla Win’s wife, Ma Khin Khin Kyi.

“Right, Khin Khin Kyi... They say they want to see Ko Hla Win. Isn’t he at home? Didn’t he return home tonight?”

“He didn’t return... he had a meeting today at NUF. I don’t know if he had opportunities for a sleep when it was getting dark. We’ll undoubtedly see him tomorrow,” Khin Khin Kyi answered, trembling slightly as she was unsettled by what was happening.

“Well, if that’s the case then we want to search Ko Hla Win’s room. You and his wife stay and watch,” and saying this, the inspector searched the bedroom with his men. As nothing like this had ever happened to me before, I didn’t know what to do. I stood nearby watching where they rummaged.

Three officers went through everywhere, in the drawers under the mattress and the cupboards, on the table and bookshelf, scrutinizing the papers that fell from in between books and those from files.

Although they searched like this for close to an hour they found not a scrap that might infringe the law, and appeared to give up; then...

“There’s nothing. You don’t know where he’s sleeping?” This question came up again.

It was difficult. How was it for me to know?

“How’d I know?” was all that I could reply.

Inspector Ko Aung Hpe went out from the room being searched to talk softly with Captain Kyi, who was standing in darkness in the guestroom at the front of the house. I couldn’t hear what he said. [...]

Captain Kyi left the guestroom and having rescinded his initial order to the police on guard outside, departed by car.

“Well, we have to search your room too,” Inspector Ko Aung Hpe said smilingly.

I figured that since they wanted to search my room since they had not found any papers or anything illegal in Ko Hla Win’s.

“Come search,” I said, leading the way to my bedroom so that the officers could search it. [...]

Afterwards as they had searched and found nothing they left the room and again the question returned, “You don’t know where Ko Hla Win is sleeping?”

How was I to reply? I had already answered the question, hadn’t I?

“I don’t know,” was all I could groan.

Inspector Ko Aung Hpe thought a little and then, “Well, if that’s so then since we can’t see Ko Hla Win, I suppose you’ll come along with us for a moment.”

I thought he was just teasing. “Do I really have to come along?” was all I asked in reply.

“Really, come along for a moment.”

Inside me, I felt a small sensation that I had never experienced before. Since I was little I had kept far away from police stations. Just as I had tried not to wind up a defendant, I had also tried always to be tolerant and not wind up a plaintiff. But now it was going to happen. “A moment” I guessed meant that the police officers would take me along to the station, then they would interrogate me over and over about Ko Hla Win’s whereabouts, then they would release me. That’s all I imagined.

“Right, Yi, I have to go along with them for a moment. Get me some warm clothing,” I told my wife, who was sitting with the police officers near the dining room.

“Maung, your son is very frightened. Please take a moment to be with him.”

My wife pushed my middle son into my arms and then went into the room to get warm clothing.

In his father's arms, my seven-year-old middle son Chit Yi Lay wrapped himself around his father's neck in embrace, shaking with intense fear. His legs and arms were clammy, and I could hear his heartbeat. I pressed my cheek to his and hugged him tight.

My wife held out a coat, muffler and beanie that she had brought, and I went to pass our son to her.

Now it was bound to be difficult...

As I lifted him he held tighter to my neck, crying and sobbing bitterly, "Uh uh, daddy can't go along, can't go along." [...]

I forcibly lifted my son into my wife's arms. I struggled violently to break free from his grasp. In this manner my son went from my arms to those of my wife, but the sound of his crying did not subside...

Not so much as washing my face, I put on the warm clothing and said, "Well, let's go."

Without a word passing with my wife, I went with the police officers out of the kitchen.

"Daddy can't go along. Don't take daddy. Daddy can't go. I'll tell granny." The sound of my middle son's wailing caused me great pain. I saw my wife's face fleetingly from a distance. Her eyelids were growing moist with tears.

"Yi, I'll only be gone a moment, alright?" This was all I said as I left the house and boarded the police officers' car.

I had nothing with me: just a set of clothes and a body.

Once in the Land Rover police car we went to the Kamayut Police Station.

Inspector Ko Aung Hpe called over the station duty officer and sitting at a table pulled the appropriate warrants out of his bag.

The arrest warrants were forms. Each was blank, with nothing filled in; only the bottom of the warrants already conveniently had the signature of the arresting officer, Special Branch Deputy Inspector General U Hpe Than.

Ko Aung Hpe asked my age, father's name and so on and then filled out the register. Then he handed the register to the duty officer in order to record in the daily diary that I had been arrested.

Only when it was all over and done with did I learn that I had been arrested under section 5(a) 1(b) law and order section.

“What prison do you want to go to?”

“Since you've arrested me, send me some place you think'll be good,” was all that I could say. [...]

In this manner on December 2, 1958 I arrived at the Insein Prison Annexe. From there, starting with Insein Central Prison I arrived at Prome Prison, Thayet Prison, and then the unforgettable Coco Island Prison. [...]

My life is now simply the life of a section 5 detainee who cannot count the days to his release. Even people who have committed serious crimes like murder, armed robbery and rape can count the days to their release on their fingers.

But how can I count?

Now I doubt the expression “a moment”. The term “a moment” that I and you the reader use is a moment with a time limit. However, “that moment” of which the police officers speak has no limit. “That moment” is a moment without end or beginning. This moment that has lasted one year, five months and 12 days has for me been a lifetime.

[Words: 1466]

ကျေးဇူးတင်
 ၁၉၆၈-၂၀၀၀
 နှစ်-၁၉၆၈ နှစ်(၁၀)နှစ်

အစိုးရအဖွဲ့
 ဦးစီးဌာန

အထူးအဖွဲ့၊ နှင့် အခြား အဖွဲ့အစည်း
 အဖွဲ့အစည်း ၁၂-အဖွဲ့အစည်း

အစိုးရအဖွဲ့
 ဦးစီးဌာန

ဗိုလ်ချုပ်
 ကမ်းခြေအထူးအဖွဲ့

အဖွဲ့ ၁၉-အဖွဲ့အစည်း၊ ကမ်းခြေအထူး
 အဖွဲ့အစည်း

မေတ္တာ

အစိုးရ၊ အခြားအဖွဲ့၊ အဖွဲ့အစည်း

၁	အစိုးရအဖွဲ့အစည်း	၅
၂	ဦးစီးဌာန	၁၆
၃	အစိုးရအဖွဲ့အစည်း	၃၃
၄	အစိုးရအဖွဲ့အစည်း	၆၆
၅	အစိုးရ	၁၂
၆	အစိုးရအဖွဲ့အစည်း	၁၀၀
၇	အစိုးရအဖွဲ့အစည်း	၁၃၀

ဤခဏ

“ဟေ ” ဟူသောစကားလုံးကိုသာ ခုန်စွာသော စာ
 ကတ်တို့နှင့် စာရေးသူတို့ကြောကြောပင်အသုံးပြုခဲ့ကြပါသည်။
 ဤစကားသောစကားလုံးကို အသုံးပြုခြင်းသည် ဤ
 စကားလုံး သဘောကိုလွယ်ကူစွာ ဖော်ပြနိုင်သည်။ ဝက်ကွေ့
 တို့နှင့် သဘောတူစွာလည်း အသုံးပြုခဲ့ရန် အရေးကြီးသည်။

ဤစကားသော စကားလုံးနှင့် ခုန်စွာသောစကားလုံး အ
 တူတူ ကြောကြောပင်အသုံးပြုခြင်းနှင့် သဘောတူစွာ ဝက်ကွေ့
 တို့နှင့် အသုံးပြုခြင်းသည် စာရေးသူ အတွက်သာမက ဤ
 စကားလုံး သဘောကိုလွယ်ကူစွာ ဖော်ပြနိုင်သည်။

ခုန်စွာသောစကားလုံးနှင့် ဝက်ကွေ့တို့အသုံးပြုခြင်းသည်

ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ခုန်စွာသော စကားလုံးနှင့် ဝက်ကွေ့တို့အသုံးပြုခြင်းသည်

သောစကားလုံးနှင့် ဝက်ကွေ့တို့အသုံးပြုခြင်းသည် သောစကားလုံးနှင့် ဝက်ကွေ့တို့အသုံးပြုခြင်းသည်

ဟူသောစကားလုံးနှင့် ဝက်ကွေ့တို့အသုံးပြုခြင်းသည် ဝက်ကွေ့တို့အသုံးပြုခြင်းသည်

ဟူသောစကားလုံးနှင့် ဝက်ကွေ့တို့အသုံးပြုခြင်းသည် ဝက်ကွေ့တို့အသုံးပြုခြင်းသည်

ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဝက်ကွေ့တို့အသုံးပြုခြင်းသည် ဝက်ကွေ့တို့အသုံးပြုခြင်းသည်

သောစကားလုံးနှင့် ဝက်ကွေ့တို့အသုံးပြုခြင်းသည် သောစကားလုံးနှင့် ဝက်ကွေ့တို့အသုံးပြုခြင်းသည်

ဝက်ကွေ့တို့အသုံးပြုခြင်းသည် ဝက်ကွေ့တို့အသုံးပြုခြင်းသည် ဝက်ကွေ့တို့အသုံးပြုခြင်းသည်

သောစကားလုံးနှင့် ဝက်ကွေ့တို့အသုံးပြုခြင်းသည် သောစကားလုံးနှင့် ဝက်ကွေ့တို့အသုံးပြုခြင်းသည်

ထွန်းကောင်သည် အထွေထွေအားဖြင့် အဆင့်မြင့်၍ ထွက်ပေါ်
ရန် 'ကိုးကွယ်သောစာ'၏ တစ်ပိုင်းတစ်ဒေသ အားဖြင့်
ဤအချက်များ ပြန်လည်၍ ပေါ်လာပြန်လေပြီ။

ထွန်းကောင် သည် အမြဲတမ်း ဤအချက်အလက်
အဖြစ်နှင့် ပေါ်လာလေ။

'ဤအချက်များ ထွန်းကောင်မှပေါ်လာ' ဤသို့သာလျှင်
သည်။

ထွန်းကောင်အား အတန်ငယ်စဉ်းစားပြီးသော် 'က
ခါ'ဖြင့်သာ ထွန်းကောင်မှပေါ်လာသော အချက်များကို
သိရသည်။

ထွန်းကောင်သည် ဤအချက်ကို သက်သေအောင် ပြောင်လည်
ဖော်ပြသည်။ 'ထွန်းကောင်၏ အချက်များ' - ဤသို့ပင် ပြန်လေ
သည်။

'ထွန်းကောင်၏ အချက်များ'

ထွန်းကောင်၏ အချက်များတွင် တစ်ခုခုအားဖြင့်သာ အားထား
နိုင်သော အချက်များသည် အတန်ငယ်စဉ်းစားပြီးသော်
အချက်များတွင် အားထားရသည့် အချက်များအားဖြင့်သာ
ထွန်းကောင်၏ အချက်များကို သက်သေအောင် ပြောင်လည်
ဖော်ပြသည်။ 'ထွန်းကောင်၏ အချက်များ' - ဤသို့ပင် ပြန်လေ
သည်။

ထွန်းကောင်သည် အထွေထွေအားဖြင့် အဆင့်မြင့်၍ ထွက်ပေါ်
ရန် 'ကိုးကွယ်သောစာ'၏ တစ်ပိုင်းတစ်ဒေသ အားဖြင့်
ဤအချက်များ ပြန်လည်၍ ပေါ်လာပြန်လေပြီ။

ထွန်းကောင် သည် အမြဲတမ်း ဤအချက်အလက်
အဖြစ်နှင့် ပေါ်လာလေ။

'ဤအချက်များ ထွန်းကောင်မှပေါ်လာ' ဤသို့သာလျှင်
သည်။

ထွန်းကောင်သည် ဤအချက်ကို သက်သေအောင် ပြောင်လည်
ဖော်ပြသည်။ 'ထွန်းကောင်၏ အချက်များ' - ဤသို့ပင် ပြန်လေ
သည်။

ထွန်းကောင်သည် ဤအချက်ကို သက်သေအောင် ပြောင်လည်
ဖော်ပြသည်။ 'ထွန်းကောင်၏ အချက်များ' - ဤသို့ပင် ပြန်လေ
သည်။

ထွန်းကောင်သည် ဤအချက်ကို သက်သေအောင် ပြောင်လည်
ဖော်ပြသည်။ 'ထွန်းကောင်၏ အချက်များ' - ဤသို့ပင် ပြန်လေ
သည်။

ထွန်းကောင်သည် ဤအချက်ကို သက်သေအောင် ပြောင်လည်
ဖော်ပြသည်။ 'ထွန်းကောင်၏ အချက်များ' - ဤသို့ပင် ပြန်လေ
သည်။

အမိဝမ်းမှ ကျွတ်သည့် အချိန်ကစ၍ ကျွန်တော်ရရှိခဲ့သော ကျွတ်သပ်စွာကစ၍မှ အင်းဆီသည့် အချိန်မှစ၍ အိမ်မှအံ့ ပြီးစုတ်ဝါသကော။

ကျွန်တော်၏ နိဗ္ဗာန်သို့အပ်နှံခြင်းသော်လည်း သူတို့မိမိ သံသယနှင့် နေထိုင်နေသောအခါကတည်းက ကျွန်တော်က ကြိုက် နှစ်သက်စွာသော်လည်း ရွေးချယ်စေချန် ဟိုပါသောသကော။

အိပ်ခြင်းသောကတို့ ကြိုက်နှစ်သက်စွာ စောင့်ရှောက်သည့် နှိုင်းသပ်သကော။

ကျိတ်ကျွန်းမုဒ်မင်္ဂလ ၁၅၅၀-ခုနှစ် ဦးစီးကတော ၂-ခုနှစ်နေ့တွင် အင်းဆီသို့သွားသော်လည်း ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ နိဗ္ဗာန်သော်လည်း သမုတ်သော်လည်း ဦးစောကတော သမုတ်သောကတို့ မေးမြန်းသော ကိစ္စကိုကျွန်းမုဒ်မင်္ဂလသို့ အင်းဆီသို့ ပြောင်းသော်လည်း အချိန်ကတည်းက အင်းဆီသို့ ပြောင်းခဲ့သည်။

ကျွန်တော်အားမေးချီး ပြော ဦးစီး ကျွန်တော်အတွက် အချိန်နှစ်သက်စွာ မွေးမြူခဲ့သောကြောင့် သည်သော်လည်း နှစ်သော လမ်းဆွဲသော်လည်း ခေါ်ဝေါ်ခံရသည်။

ဤသို့သော်လည်း ကျွန်တော်ပြောသောဆင်ခြင်ခြင်း ကို မိမိအရည်ရှိ၍ ခန့်သတ်ကာ ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ဤသတင်းကို ကျွန်တော်ထံပေးသောကြောင့်အင်းဆီသို့အပ်နှံထားသောသည့်

ကျွန်တော် မရှိသည့်နောက် အင်းဆီသို့အပ်နှံ ဦးစောကတော သိမ်းဆည်းကာ ခန့်သတ်သည်။ နိဗ္ဗာန်သော်လည်း အိမ်မှအံ့ ပြီးစုတ်ဝါသကော။

အသက် အသက်ကျွန် ကျွန်တော သမုတ်သော်လည်း အင်းဆီသို့အပ်နှံခြင်းနှင့် ပြောသောသောသို့အပ်နှံသော သောသော်လည်း ကျွန်တော်အား အိမ်မှအံ့ ပြီးစုတ်ဝါသကော။

အသက် အသက်ကျွန် ကျွန်တော သမုတ်သော်လည်း အင်းဆီသို့အပ်နှံခြင်းနှင့် ပြောသောသောသို့အပ်နှံသော သောသော်လည်း ကျွန်တော်အား အိမ်မှအံ့ ပြီးစုတ်ဝါသကော။

အသက် အသက်ကျွန် ကျွန်တော သမုတ်သော်လည်း အင်းဆီသို့အပ်နှံခြင်းနှင့် ပြောသောသောသို့အပ်နှံသော သောသော်လည်း ကျွန်တော်အား အိမ်မှအံ့ ပြီးစုတ်ဝါသကော။

ကျွန်တော်အား မိမိအရည်ရှိ၍ ခန့်သတ်ကာ ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ဤသတင်းကို ကျွန်တော်ထံပေးသောကြောင့်အင်းဆီသို့အပ်နှံထားသောသည့်

ကျွန်တော် မရှိသည့်နောက် အင်းဆီသို့အပ်နှံ ဦးစောကတော သိမ်းဆည်းကာ ခန့်သတ်သည်။

ကျွန်တော် မရှိသည့်နောက် အင်းဆီသို့အပ်နှံ ဦးစောကတော သိမ်းဆည်းကာ ခန့်သတ်သည်။ နိဗ္ဗာန်သော်လည်း အိမ်မှအံ့ ပြီးစုတ်ဝါသကော။

ကျွန်တော် မေမြတ်၏ ကျွန်တော်တို့အား မပြောဘဲ
ကျွန်တော်၏ဘဝသည် ဆုံးရှုံးပြီးစေလိုပါသည်။

✽ ✽ ✽

ယခု ကျွန်တော်၏ ဘဝသည် လွတ်ရက်တစ်ရက် မှတော့
ပုံစံ ၅၊ အချင်းတစ်ခုသာ ပြန်ပေးသည်။ ထိုသို့ပင် ပေါ်ပေါက်
မူဝါဒများသည် စည်းမျဉ်းမူဝါဒများကို ကျွန်တော်တို့အား မှတ်
ကျောက်တို့၏လွတ်ရက်ကို ဆက်ချီးမွမ်းတော်မူ ပေးသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ဘဝတို့လွတ်ရက်ပေးသည်။

'ထေ'ဟူသော စကားကို ယခုကျွန်တော် ဉာဏ်ပေးတော်
မူသည်။ ဘာသာစပ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးသုံးပြောသော 'ထေ'ဟူ
သည့် စကားမှာ အချိန်ကာလအတိုင်း အတောအတွင်း ပိုသော
အသံဖြစ်ပြီး သံသရာတို့မှာ သံသရာတို့အတွင်း 'ထိုထေ' ထွက်
ကာ အချိန်ကာလ အတိုင်းအတာတို့ကို အတိုအသေးတို့သော
'ထိုထေ'သာဖြစ်၍ ဤစကားသည် ၁-နှစ် ၅ ဝယ်နှင့် ၁၂-ရက်
ခန့်ပေးသည့် ကျွန်တော်တို့အတွက် ဘဝတစ်ခုသာ ပြန်ပေးခဲ့
ပါသည်။